VII. évfolyam, 27. szám
1951. július 5

Ludas Matyi

A kulák rémes álma: a — valóság!

70 fillér

JAN DOLINA:

Mese a lovagról, aki nem ölte meg a sárkányt

Ennek az érdekes történetnek az eleje semmiben sem különbözik az ehhez hasonló mesék kezdetétől. Egyszer egy királyságba befészkelte magát egy sárkány, elrabolta és rabszolgaságban tartotta a királykisasszonyt s nemre és korra való tekintet nélkül falta az alattvalókat. A király, a szerencsétlen hercegnő atyja, kiadott tehát egy felhívást, amely szerint, aki megöli a sárkányt, megkapja a királykisasszonyt és vele az ország tetszésszerinti felét. A királyság felének reményében megindult a lovagok és az egyszerű, mindenre elszánt legények áradata a királyi várba, hogy megöljék a sárkányt és elnyerjék a magas jutalmat. De bár jelentkező számtalan akadt, a sárkány megölésére és a hercegnő megszabadítására mégsem került sor. Hogy miért, arról a király évkönyveiben fellelhető András lovag esete számol be.

András lovag erős volt, és bár a sárkánynak három feje volt, mégis biztosra lehetett venni, hogy András lovag egy órával megérkezése után már végez is a városvégi barlang lakójával. Erre azonban nem került sor, mert a király megbízta egyik régimódi hivatalnokát, hogy a jelentkező lovagokkal csináljon egy jegyzőkönyvet s ez a hivatalnok egy elég hosszú és részletes kérdőívet dolgozott ki, hogy a véghez vitt tett után világos legyen, ki volt az az ember, aki megölte a sárkányt. Ezért András lovagot egy széles tölgyfaasztal elé ültették, mely mögött az említett hivatalnok dallamos hangon olvasta fel a lovagnak a legkülönbözőbb kérdéseket, melyekre pontos és kimerítő válaszokat kellett adnia, a válaszokat pedig gyorskezű írnokok nyomban feljegyezték a késői korok számára.

A kérdések első része a sárkányokra vonatkozott. A következők voltak: Harcolt-e már valaha sárkánnyal? Hol, melyik évben, hónapban, napon és milyen eredménnyel? Megette-e már valaha sárkány? Egészen, vagy csak részben? Mijét ette meg? Ha csak megsebesítette, írja be, mennyi rokkantjárulékot kap és kitől kapja? Egyfejű, kétfejű, vagy többfejű sárkány volt? Okádott-e tüzet? Ha igen, mondja meg, tüzének hőfokát Celsiusban. Folyamatosan jött-e a tűz a szájából, vagy megszakításokkal? Rózsaszínű, fehér, sárga, piros, kék, vagy egyéb színű volt a láng? Egészségesek voltak-e a fogai? Meg tudná mondani fogainak hozzávetőleges számát? Kifejezte-e magát a sárkány valami módon, egy bizonyos nyelven? Irodalmi nyelven beszélt, vagy valamelyik tájszólásban, s melyikben? Volt-e valami beszédhibája, például, dadogott-e, vagy selypített-e?

A kérdésekkel bombázott szerencsétlen lovag remegni és izzadni kezdett és egy pohár vizet kért. Megkapta, majd mosolyogva közölték vele, hogy éppen a 157. kérdésre válaszolt és hogy most már csak 16.783 van hátra, mivel a kérdőív 18 méter és 75 centiméter hosszú.

— Csak bátorság, fiatalember, — mondta neki a hivatalnok, — hamarosan a lényeghez érünk és akkor aztán már semmi sem áll az útjában, hogy megküzdhessen a sárkánnyal.

A szegény lovagnak azonban már fátyolozott volt a szeme és még azzal a léggyel sem bírt volna megküzdeni, amelyik éppen a 14.765-ös, következőképpen hangzó kérdésen sétált: Családi állapota, nős, nőtlen, elvált, özvegy, vagy egyéb? Van-e állampolgársága a mi királyságunkban, kifizette-e telke, jövedelme, foglalkozása, forgalma, üzlete, háza, művészi tevékenysége, feje után járó adóját? Van-e adóhátraléka, mennyi, melyik adóhivatalnál és milyen természetű? Kért-e már adócsökkentést? Kapott-e, kitől, mennyit és minek az alapján?

Szerencsére a kérdések megválaszolásában nem került sor erre a nagyon távoli részre, mivel András lovag leszédült a székről és az asztal alá esett a 628. kérdésnél, mely így szólt:

Hány helyiséget lakik a városban? Vannak-e bérlői és albérlői? Hány szobát adott ki? Felhasználta-e lakás céljára a kínzókamrát is, vagy az még lakatlan? Beadott-e kérvényt valahol egy másik vár igénylése tárgyában, ha igen, hol, milyen szám alatt és melyik lakáshivatalnál?

Ez már teljesen összetörte a lovag erejét, annyira, hogy ájulásából többé nem tért magához, meghalt. Nagy tisztelettel eltemették, s elővették a következő jelentkezőt. De egyikük sem jutott túl a 723. kérdésen, amely így hangzott: Volt-e nagymamája? Ha igen, voltak-e gyermekei, vagy sem?

Ennek az eljárásnak volt köszönhető, hogy egyetlen jelentkező sem küzdött meg a sárkánnyal, noha erőtől duzzadón és eltökélten jöttek, felkészülve nem csak három, de esetleg hét fej levágására is. Mindegyiküket legyőzte az a kis emberke a kérdőívvel. A gyengébbek csak két-háromszáz kérdésig bírták, az erősebbek fölvitték hatszázig is. De a 967-es rekordot csak András herceg érte el. És így történt aztán, hogy amikor már 875 lovagot és 1.874 nem nemesi származású legényt intéztek el, már nem volt többé szükség újabb jelentkezőre, mivel a sárkány időközben kimúlt, a 60 éves királykisasszony kiszabadult börtönéből és az országban ismét helyreállt a nyugalom és a béke.

(Csehből ford.: H. F.)

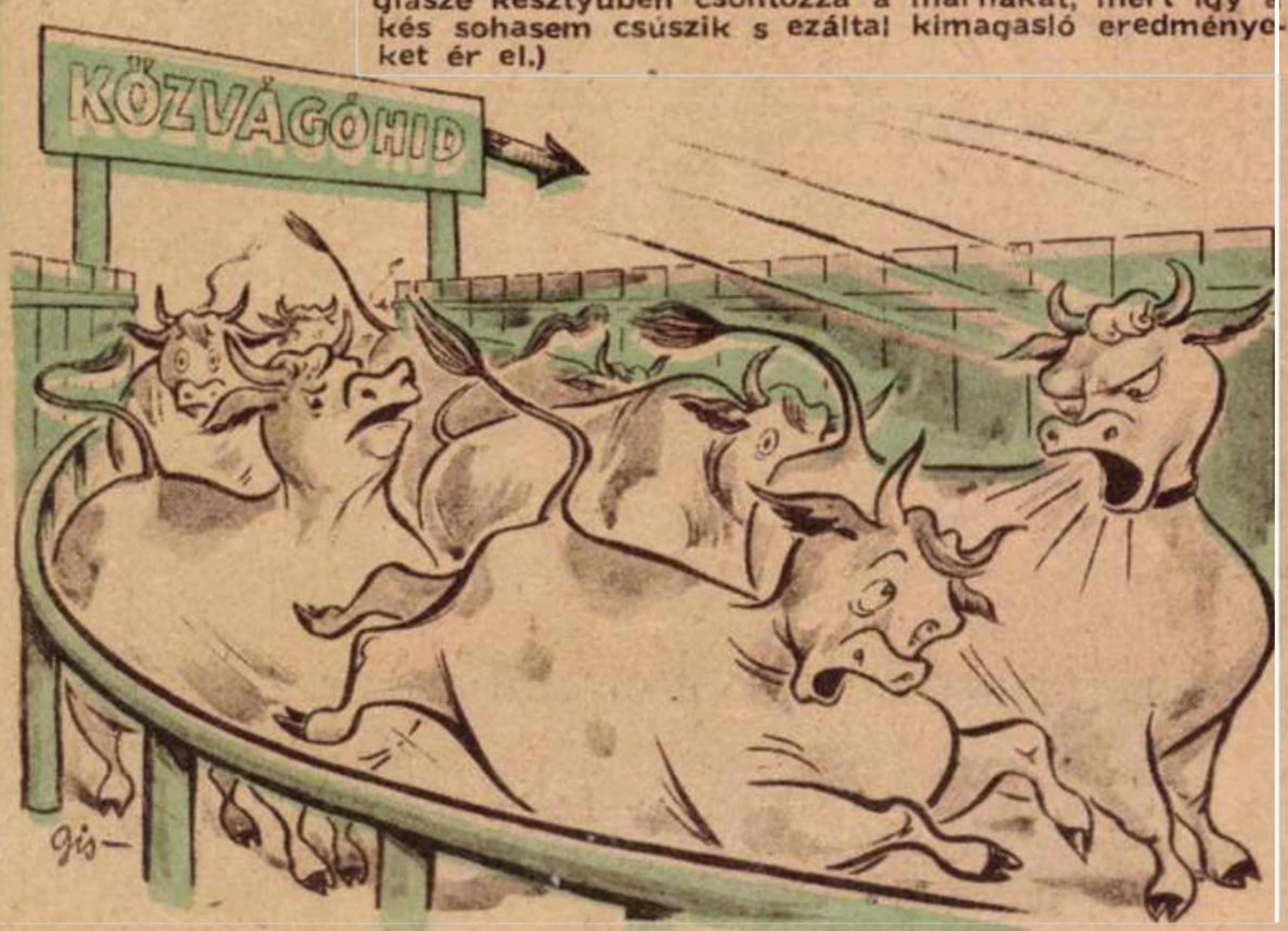
Malik rádióbeszéde után

— Bocsáss meg Arthurkám, mégse kellett volna kirúgnom téged. Te talán meg tudtad volna csinálni a harmadik világháborút.

EZ IS ÖRÖM

(A Közvágóhídon Szalai sztahánovista mészárossegéd glaszé kesztyűben csontozza a marhákat, mert így a kés sohasem csúszik s ezáltal kimagasló eredményeket ér el.)

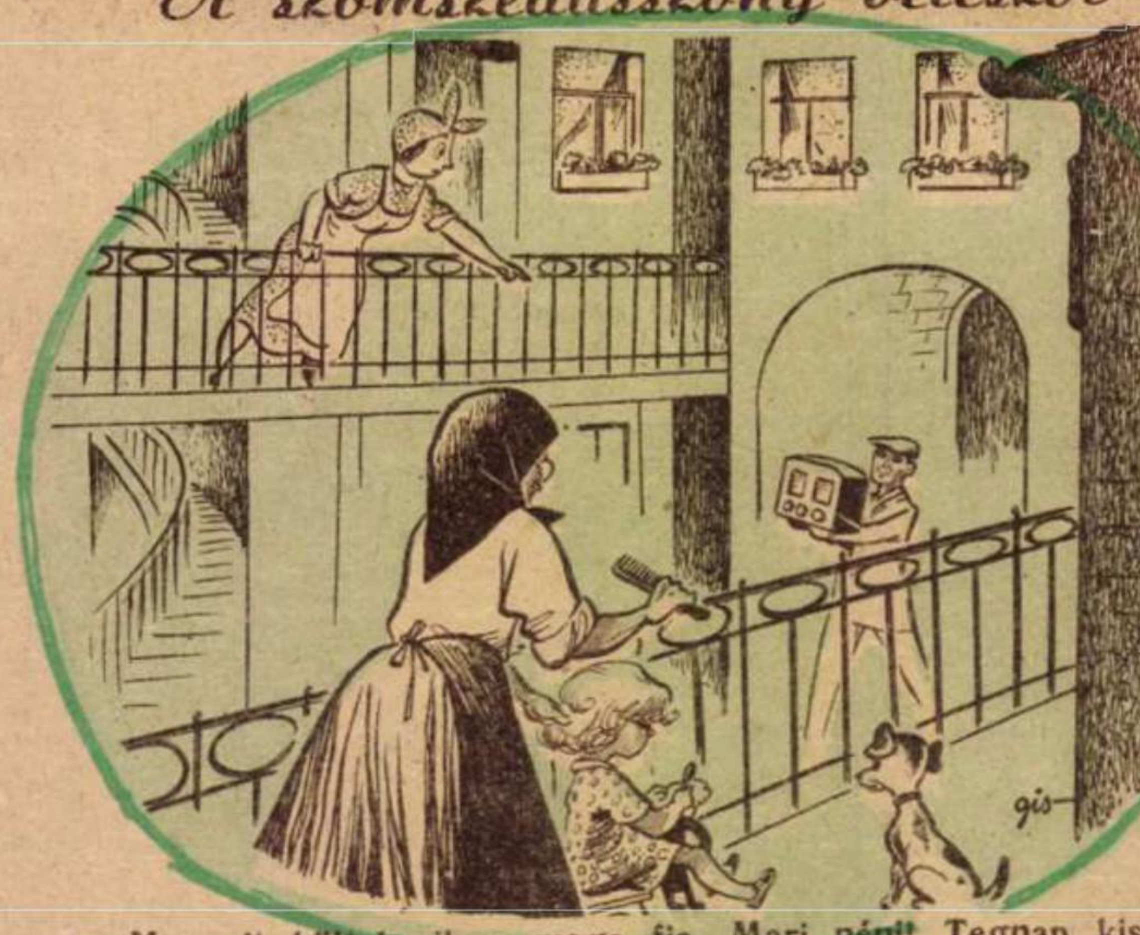
— Miért tolakszik, maga marha?
— Mert szeretném, ha a Szalai szaki csontozna, ő kesztyűs kézzel bánik velünk.

Szabadságok idején

(Propagandisták figyelmébe)

A szomszédasszony beleszól

— Mennyit költekezik a maga fia, Mari néni! Tegnap kisasztalkát vett, ma rádiót ...
— Könnyen költekezhet! Tegnap az üzemben a takarékossági versenyen jutalmat nyert!

KÉT VÉLEMÉNY

A KULÁK: Ej, de csúf kövér kalász! Hogy az ördög vinné el!
A KALÁSZ: Ej, de csúf kövér kulák! Hogy az ördög vinné el!

Aki elfelejti, hogy magának dolgozik

— Letelt a nyolc óra munkaidő, megyek haza.
— No, ha maga a legnagyobb dologidőben a nyolcórás munkanaphoz ragaszkodik, jól kibabrál valakivel ...
— Kivel?
— Saját magával.

A legifijabbak ünneplik

az első Nemzetközi Gyermekkonferenciát.

KASSO-Sándor: **Amiről a Grősz-tárgyaláson szó volt...**

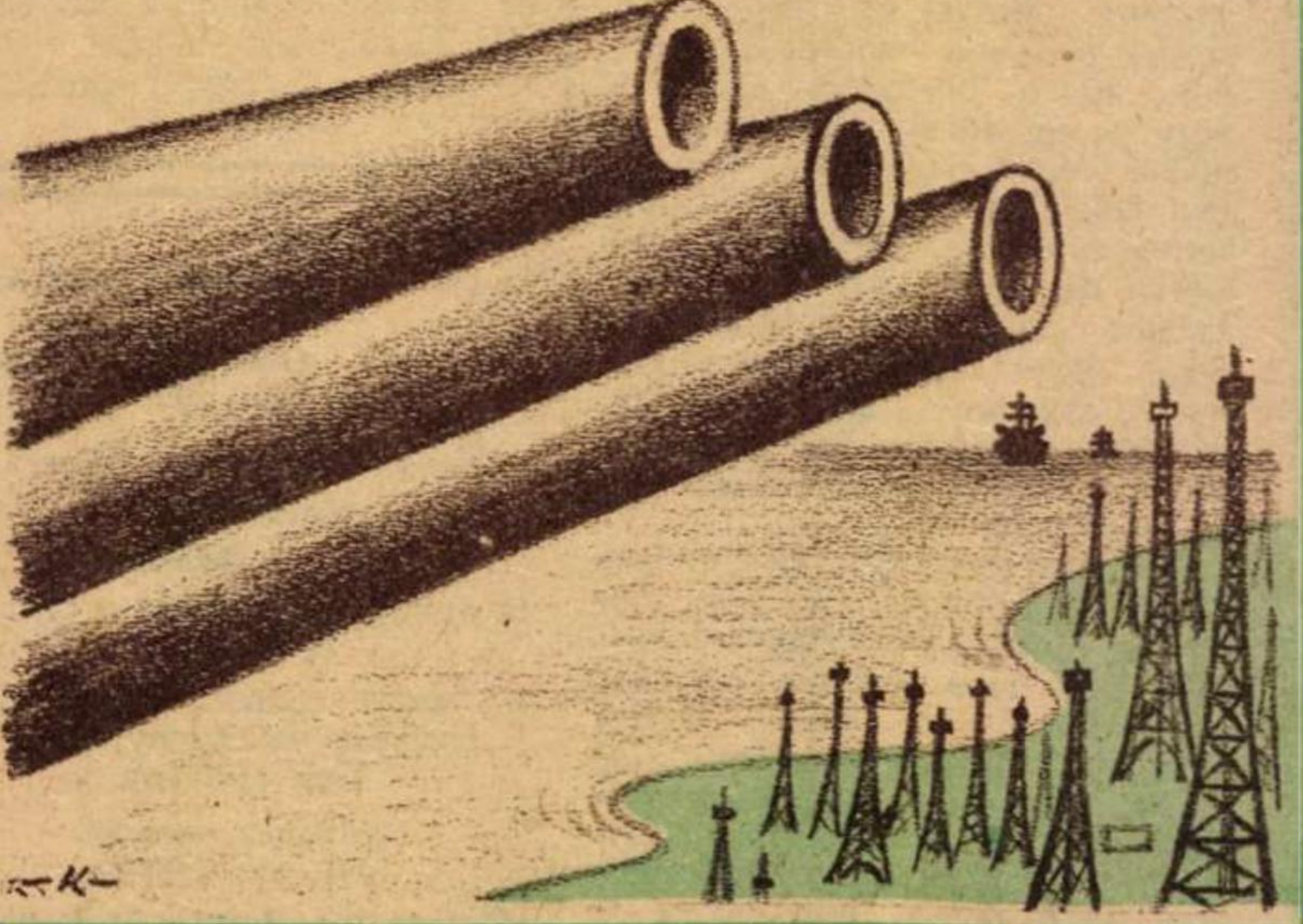

VÁLASZ A KRITIKÁRA

— Kartársnő nem végzi kifogástalanul a munkáját.
— Maga beszél? Hiszen a maga fia nem eszi a sárgarépát.

Ujabb érvek az iráni-angol olajvitában

EGY KIS CSAVAR *története*

Ez az eset megtörtént.

Szőke bácsi titokzatoskodó képpel állított be a galvanizáló műhelybe. Erősen tartogatott valamit a markában, és időnként félszemmel bekukucskált, hogy vajjon megvan-e még az a rejtélyes dolog az ökle legmélyén. A hórihorgas Kecskés tátott szájjal figyelte az öreget és nem tudta mire vélni a dolgot. Azt hitte meghibbant az öreg. Még gyanúsabb lett előtte, amikor az megkérdezte:

— Találd ki, mi van a kezemben?

— Kismadár! — felelte Kecskés szemrebbenés nélkül, fülig vigyorogva.

Szőke bácsi haragot mímelve így mordult vissza:

— *Megmunkálási idő egy perc!*.

Azzal kinyitotta az öklét. Lapátnyi tenyerén ott csillogott elanyátlanodva egy csavarocska. Szinte elveszett az öreg rovátkázott tenyerében. Akkora volt, mint egy órába való csavar.

— Vigyázz rá gyerek! — intette az öreg Kecskést. — A fene ebbe a fránya mütyürkébe! A markomban őriztem, miközben áthoztam a gyárudvaron, de olyan apró, hogy néha azt hittem, hogy semmit sem szorongatok, csak az öklömbe szorult levegőt.

Kecskés átvette a csavart és nagy óvatosan letette az asztalra, de előzőleg lefújta a port, nehogy belefuljon. Aztán odament a műhelyadminisztrátorhoz, hogy kiállíttassa a munkalapokat.

Julika, így hívták az íródeákot, azonnal hozzákezdett az űrlapok kitöltéséhez. Azaz csak kezdett volna, de mindjárt az első minutumban kitört a ceruzahegy, mindjárt az első betűnél. Aztán közbejött még két halaszthatatlanul fontos telefonbeszélgetés, kiderült az is, hogy nincs elég ürlap, mert a munkalapkönyv betelt. Azonkívül Julika időközönként tartott egy kis rendkívüli szünetet, hogy kifújja magát. Máskülönben minden úgy ment, mint a karikacsapás, és a munkalapok öt számozott példányban végre valahára elkészültek. *A megmunkálási idő egy perc. A munkalapok kitöltése harmincöt perc!*

Kecskés rohant vissza az asztalához. Hirtelen sóbálvánnyá meredt. Arca hamuszürkére fakult, mert minden színt kiszítt belőle az ijedtség. Rémülten pislogott, hunyorgott, mint aki nem hisz a tulajdon két szemének. De hiába!

A csavar eltűnt!

Nosza elkezdődött a lázas nyomozás. Kecskés állandóan azt hebegte, hogy: „Tisztán emlékszem, ide tettem, még jól meg is néztem a helyet, és most tessék, vajjon hova lehetett?" Az egész műhely felcsapott detektívnek és négykézláb végigkutatták a műhelyt. Julika még nagyítót is szerzett, úgy vizsgálódott. Szőke bácsi is visszajött és ő is belekapcsolódott a nyomozásba, és közben Kecskés le- és felmenő-ági rokonait és azok égi patrónusait emlegette, de még így sem került elő, az a csavargó csavar.

Végre aztán Szőke bácsi megtalálta. Ott feküdt az asztalon, kicsit arrébb, mint ahova Kecskés tette, egy harapófogó árnyékában. Volt nagy öröm és mindenki az öreg kezét rázogatta, és sasszemét dícsérte. *Eltelt újabb harminc perc. Míg a megmunkálási idő, még mindig csak egy perc maradt!*

De korai volt az örömhimnusz, mert valamivel később Julika jajdult fel, hogy elkeveredtek valahova a kész munkalapok. Újabb keresés a rendetlen íróasztalon a kész és féligkész munkalapok között, nagy túrkálás, dobálózás, lapozgatás. Tíz perc után megvolt az eredmény. Julika büszkén lobogtatta a munkalapokat. *Újra eltelt tíz perc.*

Meglettek a munkalapok, de közben a csavar megint nem volt a helyén, pedig Kecskés óvatosságból körülbarrikádozta. Kecskést a guta kerülgette, de már szólni sem mert, csak a körmét rágta nagy idegesen. Egyszercsak odaszólt az egyik komája, — de közben eltelt három kerek perc, — hogy: „vajjon mibe való ez a csavar?" És azzal ártatlan képpel visszaadta. Kecskés már nem is tudott válaszolni. Némán és dühösen dolgozni kezdett. Azonban alig telt el egy kis idő, Kecskés újra felkiáltott.

Azt hiszik, hogy újra eltűnt a csavar?

Dehogy! Negyven másodperc alatt kész lett!

Mikes György

MŰVÉSZEST

A népszerű énekes megkérdezte:

— És mikor lesz az a jótékonycélú művészest?

— Nyolcadikán ...

— Sajnos, nyolcadikán nem léphetek fel, mert rekedt leszek!

— És ezt már most tudja?

— Persze csodálkozik, pedig nincs ebben semmi boszorkányság. Én hetedikén hajókirándulásra megyek és a Dunán mindig berekedek.

— Akkor talán elhalasztanánk a művészestet tizenötödikére ...

— Az is rossz dátum. Tizenötödikén temetésre kell mennem.

— Nem értem.

— Hogy honnan tudom előre? Nézze, a nagynénim gyógyíthatatlan és tizenkettedikén operálják. Ezt nem bírja el a szíve ...

A művészest egy másik rendezője kereste fel másnap az énekest.

— És mikor lesz az a hangverseny? — kérdezte a művész.

— Nyolcadikán. Remélem a tiszteletdíjban megegyezünk ...

— Szerencséjük van. Nyolcadikán szabad vagyok.

— Csak ne jöjjön valami közbe. Meghűlés, rekedtség, vagy valami ...

— Az nálam lehetetlen. Én a fellépéseim előtt napokig ki nem mozdulok hazulról, úgy vigyázok magamra.

— Ha siker lesz, esetleg megismételjük 15-én is a művészestet.

— Akkor is ráérek.

— Nem jöhet közben valami? Családi akadály? Valami súlyos betegség?

— Az én családom makk egészséges.

*

A hangversenyen egy kerti ünnepély rendezője felkérte az énekest, hogy náluk is lépjen fel.

— És a tiszteletdíj? — kérdezte a művész.

— A szokásos, — hangzott a válasz.

— Csak azért említettem meg, mert én híres vagyok vajszívemről. Ahány jótékonycélú előadás van, arra engem kérnek fel. És én nem tudok ellenállni. Megtörténik, hogy rekedten is fellépek. Az is előfordul, hogy gyászeset van nálunk és én mégis énekelek. Néha azonban tiszteletdíjért is fel kell lépnem, hogy a többi szereplések autóköltségét valahogy behozzam ...

(sti)

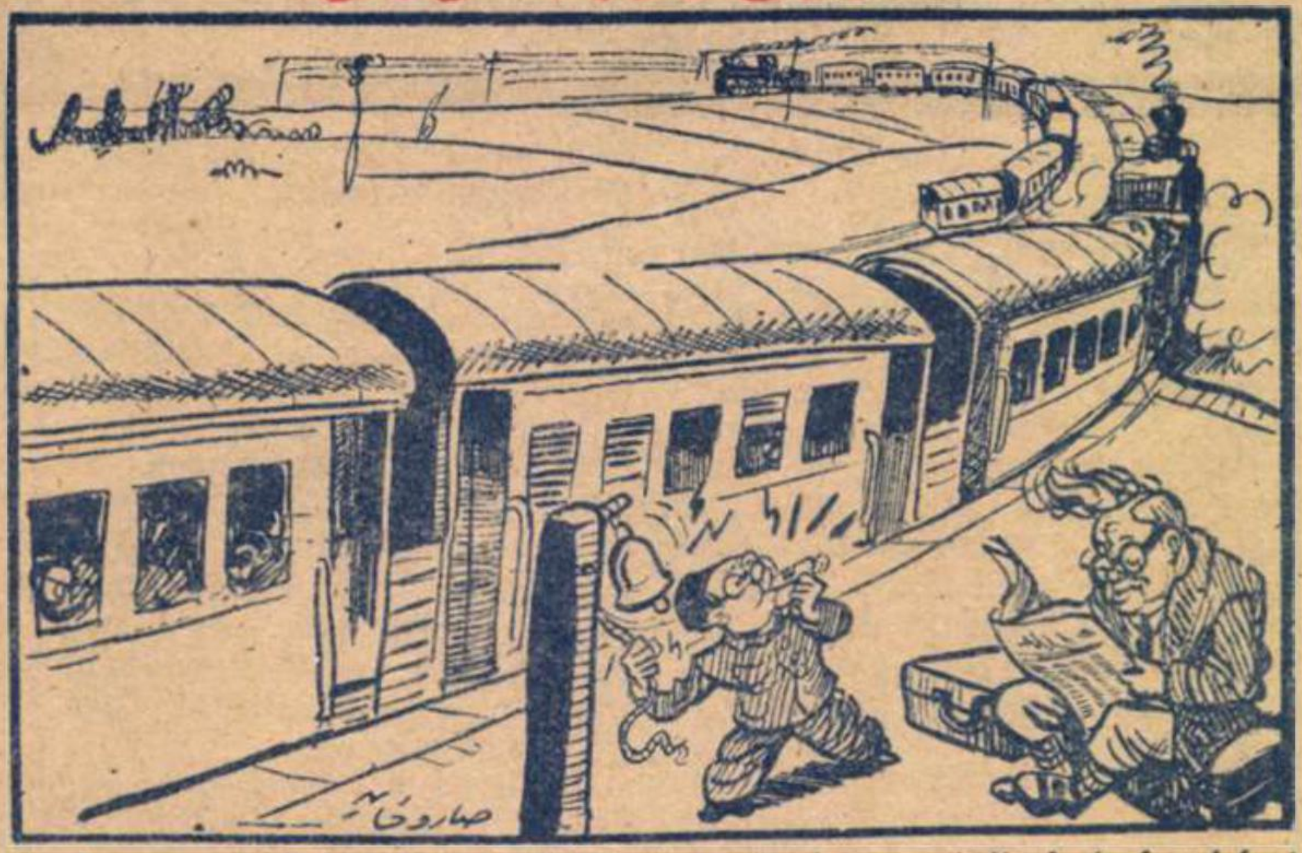
Külföldi HUMORSZEMLE

Nagy szerelem

UNCLE SAM: Hidd el, édes, Francom, úgy imádlak, hogy még John barátom Gibraltárját is neked ajándékoznám...
(Ganf rajza a moszkvai Krokodilból.)

Lemarad

Az angol külügyminiszter lekésett a teheráni vonatról, és le fog késni a kairóiról is.
(Az iráni Akher-Lahza című lap rajza.)

Nyugati kultúra

— Én, a férjem, a szeretőm, a férjem szeretője és annak a férje, a leányom szeretője: mi mind a végsőkig fogjuk védeni a nyugati kultúrát és évszázados hagyományait!

(Scarpelli rajza az Umorismo című olasz karikatúragyűjteményből.)

Tűzijáték Nyugat-Németországban

(Verdini és Majorana rajza a berlini Frischer Windből.)

AMERIKAI IGAZSÁG

(Baranieczki rajza a varsói Szpilkiből.)

Gábor Andor: Nyakkendő

Ami itt következik, az egy nyakkendő leírása.

A nyakkendőt teljes pompájában, egy hetilap színes kivitelű reklámképeként láttam és eskem-beskem, teljes élethűséggel írom le. Ez a nyakkendő azért fontos, mert amerikai nyakkendő, mert azt az ízlést ábrázolja, amely a világot akarja meghódítani s e célból mindenütt úgynevezett légi bázisokat alapít, ahonnan hajóval, röpülőgéppel és tankokkal támadásokat tud megindítani.

Kezdem a leírást: a nyakkendő színe sötétkék. (Egy szürke, egy piros, egy zöld és egy barna nyakkendő mellett van hirdetve, melyek ugyanattól a cégtől származnak, szintén csudaszépek, de mégsem olyan fantasztikusan gyönyörűek, mint a sötétkék nyakkendő.) A sötétkék alapon roppant egyszerű minta látható: egy piros ördög, amely igen nagy kulcsot tart a kezében. Négyszer fordul elő a piros ördög, pompásan kunkorodó hosszú farkával, a nyakkendő területén. S az a világmegváltó, hogy mind a négyszer — másképp. Először csak megmutatja a kulcsot. Másodszor két (kettő) kulcslyuknak irányítja, amelyekben (tehát a kulcslyukban) félig meztelen női alakok állnak. Harmadszor a piros ördög már majdnem bedugta a kulcsot a két kulcslyuk közül az alsóbbikba. A negyedik ördög ismét magában, a kulcslyukak nélkül látható, amint elrohan a nyakkendő területéről.

Megjegyzendő, hogy a nyakkendőt előállító cég, Countess Mara (Mara grófné), a maga kis kilencágú koronájával, a nyakkendő alsó végén CM monogrammal foglal helyet.

Megjegyzendő, hogy sem a négyszer ismétlődő piros ördögöt, sem a négy kulcsot, sem a kétszerkettő tehát négy kulcslyukat egyáltalán nem értem s nem azért tettem közzé a nyakkendő hiteles leírását, hogy olvasóimtól megkérdezzem, mit értenek ők a négy ördögön, a négy kulcson és a kétszerkettő tehát négy kulcslyukon?

Megjegyzendő, hogy a nyakkendő egy folyondárra van akasztva, de számomra ez sem világítja meg a „lelki tartalmát".

Mégis feltétlen szükségét éreztem annak, hogy a nyakkendőt a közönséggel közöljem.

Miért?

Csak.

Levél a Budapesti Távbeszélő-névsor Pótfüzetéhez

Kedves Pótfüzet,

élvezettel olvastam az ön halványkék fedőlapjának, elsőbelső oldalát, melyen néhány bölcs és tömör tanács között a következő igen helyes figyelmeztetés található:

> **BESZÉLJÜNK RÖVIDEN!**
> 3—4 perc alatt sok mindent megbeszélhetünk.

Egyetértek magával kedves Pótfüzet és elhatároztam, hogy röpke 3—4 perc alatt megbeszélek kegyeddel egyetmást.

Mert az rendben van, hogy beszéljünk röviden és különös nyomatékkal felhívom rá az asszony- és leánytársak figyelmét, mivel ők valóban hajlamosak arra, hogy kedves fogalomzavarral összetévesszék a távbeszélőt a távbeszéléssel. Azonban kérdem én: hogyan beszéljek meg sok mindent 3—4 perc alatt, ha a telefonom először is négy percig süket, vagy alszik és amikor végre életjelt ad magáról nem búg, hanem kattog, pattog, berreg és serceg és első szava rendszerint az, hogy krrr... krrr... Amikor pedig ráun a krrrogásra, akkor úgy csinál, hogy piu... piu..., meg src... src..., ami végül is egy bánatos ksu... ksu... zörejben oldódik fel. Ez idáig összesen 8 perc.

A 9. percben végre egy erélyes kattanás után búgás jelzi, hogy „bejött" a vonal és kezdhetek tárcsázni. Igen ám, de a készülék legalább négy esetben nem kapcsol, hanem gyengébb hangnemben ugyan, de tovább búg, illetve nem is annyira búg, mint mondjuk inkább döngicsél, majd egy percnyi döngicse után ismét kattog egy nagyot és elölről kezdi a vonalat jelző mélybúgást. Mindent csinál, csak nem kapcsol. Ha nem hiszi, jöjjön el hozzám, kedves Pótfüzet és próbálja ki a készülékemet, akkor legalább személyesen meggyőződhet állításaim valódiságáról.

Ezek a műveletek újabb 6 percet vesznek igénybe, de el kell ismernem, hogy az 5. kísérlet után rendszerint kapcsol a készülék. Ez úgy történik, hogy tárcsázom, mondjuk a 384—663 számot, mire jelentkezik a 127—950, mert arra nagyon ügyel az automata, hogyha már téved, akkor egyetlen szám se stimmeljen. Ami igaz, az igaz, ilyesmiben nem kicsinyes a telefon.

Egyszóval ellenindítványt teszek és ajánlom, hogy necsak a nagyközönséget figyelmeztesse a hibáira kedves Pótfüzet, hanem a telefonközpontot is és nem ártana e célból a következő szövegű felhívást, legközelebbi elsőbelső lapján közzétenni:

> **KAPCSOLJUNK GYORSAN ÉS JÓL.**
> Ez esetben rövid 3—4 perc alatt sok beszélgetést lehetne lebonyolítani, s az ügyfél sem pukkadna meg.

A MÓDSZER

Bálint Erzsi belépett az ajtón, melyen kívül szépen megrajzolt betűk hirdették, hogy mögötte „Tóth József Személyzeti Osztály-Vezető“ dolgozik. Kicsit a torkában dobogott a szíve, de hamarosan elszállt elfogódottsága, mert az íróasztal mögül kedvesen mosolygó, idősebb férfi nyujtotta felé a kezét.

— A, az elvtársnő az új helyettes — mondta és utánozhatatlan kézmozdulattal kínálta hellyel.

— Szabadság, Tóth elvtárs.

— Csak semmi Tóth elvtárs, semmi ridegség. Szólítsál csak Józsi bácsinak, úgy hív engem mindenki. Dolgoztál már személyzeti vonalon?

— Nem.

— Nagyszerű, nagyszerű. Nem kell félni ettől a munkától, nem olyan ördöngősség. Csak a helyes munkamódszert kell megtalálni. De neked igazán szerencséd van, hogy ide kerültél mellém, mert én átadom neked a módszeremet, hogyan kell az embereket nevelni. Mert ez a szép munka, mi? Résztvenni az emberek életében, formálni, ahogyan mi akarjuk... meg ahogyan kell, persze. Ügy-e?

— Igen, nagyon szép munka. Két évig voltam népnevelő.

— A, az egészen más, — vágott közbe Józsi bácsi. — Egészen mások a módszerek. Itt mindennek az alapja: mindenki szeresse az embert. Legyen az ember népszerű. Akkor lehet csak eredményt elérni. Ha bizalommal fordulnak hozzá. Igaz?

— Ügy van — helyeselt Bálint Erzsi és eszébejutott Korsós elvtárs az üzemből, akikhez tényleg olyan bizalommal fordultak, mint az apjukhoz.

— No, és hogyan lehet megszerezni ezt a népszerűséget? Hogyan lehet megismerni az embereket? Mit gondolsz? — szegezte neki a kérdést Tóth elvtárs.

— A munkájukból leginkább...

— Ugyan, ugyan, kis elvtársnőm. Mit lehet a munkán keresztül látni? Az emberek ülnek az íróasztalnál, vagy dolgoznak az esztergapadnál... á, dehogy.

— Dehát a teljesítményük...

— No, mi a teljesítmény? Teljesít, teljesít. Egyiknek jobban megy, a másiknak nem. Egyik héten több, másikon kevesebb. Ebből semmit nem lehet megtudni. Idefigyelj — hajolt közelebb — az embereket a szórakozásukon keresztül kell megismerni. Egy jól sikerült bál, vagy hajókirándulás, ez a személyzeti főnök legjobban kihasználható munkaterülete. Akkor jön ki az emberekből az igazi érzés, akkor nyilatkoznak meg az emberek. Tudod, mennyit lehet megállapitani abból, hogy valaki hogyan táncol, vagy pláne, hogyan iszik?! Együtt iszik, együtt énekel az ember a munkatársaival, így lesz népszerű, így ismeri meg őket... Na, mit szólsz hozzá?

— Hááát... izé... — dadogta zavartan a lány, de Józsi bácsi feleletet sem várva, folytatta.

— Hatalmas jelentőségű ez a személyzeti munkában. Persze, vannak még sokan, akik nem értik. Most is például azt akarják, hogy keressem meg, ki a felelős azért, mert egy vagón áru, mire Pestre fölért, megromlott! Hát mondd, rám tartozik ez? Ilyen apróságok miatt tegyem kockára a népszerűségemet? Azt mondják, hogy a Pajor volt a felelős érte. Hát most essem neki, vizsgáljam ki, amikor nyilván véletlen az egész?

— Ügy tudom, ez a Pajor ludovikás volt, — mondta Bálint elvtársnő megütközve.

— Ludovikás volt? Lehet. No, igen, igen, ludovikás. No. és? Ez most nem lényeges. De tudod, milyen rendes ember ez? Ő volt minden táncest főrendezője. Valaki, aki úgy iszik, mint ő, nem lehet szabotőr. A... a kádereket ismerni kell. Ez a káderpolitika.

Bálint elvtársnő a csodálkozástól kerekretágult szemmel hallgatta „Józsi bácsi munkamódszerátadását“.

De nem sokáig csodálkozhatott. Két hét sem telt bele, s a párnázott ajtóról lekerült a szépen megrajzolt tábla.

B—p.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3 Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11 Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat: V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

HÁRFÁS? CITERÁS!

— Ez a húr is elpattant...

KÉPÜNK a róka-veszélyről

Heves megyében azzal magyarázták az alacsony tojás-beadási százalékot, hogy a baromfiakat „elhordta a róka“.

HETI KRÓNIKA

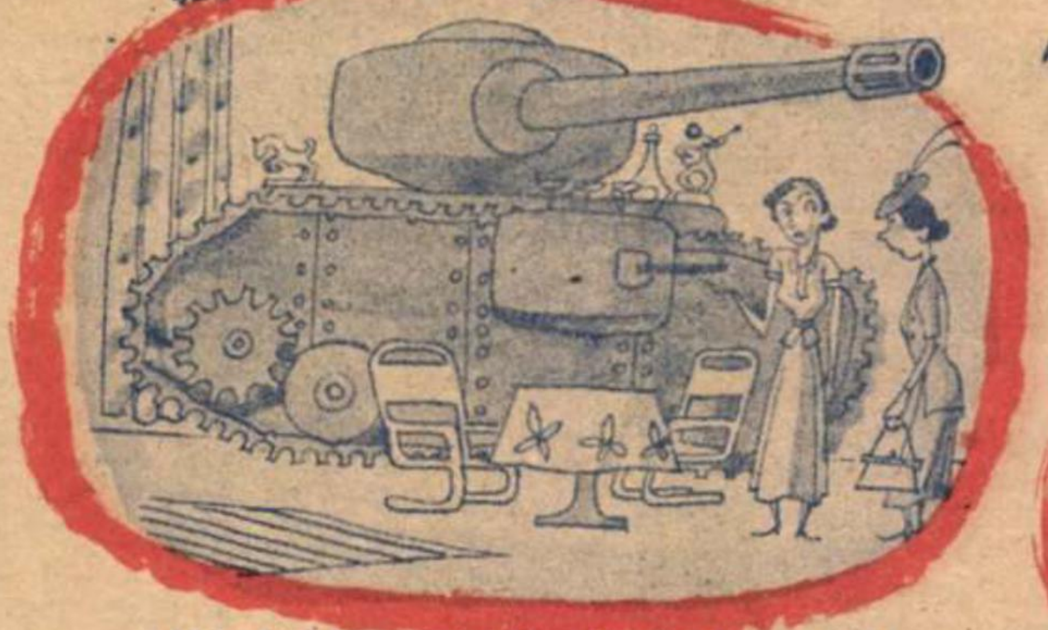
HADBIRÓSÁG ELÉ ÁLLITOTTAK TIZENEGY KOREÁBAN LÉVŐ ANGOL KATONÁT, MERT MEGTAGADTÁK AZ ENGEDELMESSÉGET.

TRUMAN: Megtagadja az engedelmességet? Nem szégyeli magát?
ANGOL KATONA: De szégyelem magát!

ÚJABB FELHIVÁS ADENAUERHEZ: TARTSANAK HIVATALOS NÉPSZAVAZÁST NYUGAT-NÉMETORSZÁGBAN.

ADENAUER: Szó sem lehet népszavazásról, mert ezzel fegyvert adnánk a kezükbe az ellen, hogy fegyvert adjunk a kezükbe...

1938—39-BEN AZ USA MINDEN LAKOSA ÁTLAG ÉVI EGY DOLLÁRT FIZETETT FEGYVERGYÁRTÁSRA, MA 307 DOLLÁRT.

— Ez az új lakásotok, darling? Mit jelentsen ez?
— Jim eredetileg kombináltszekrényt akart venni, de Truman kívánságára tank lett a pénzből.

INFLÁCIÓ FRANCIAORSZÁGBAN.

— De madame, megőrült?! Hetven frank magánál egy kiló cseresznye?!
— Most még primőr, később nyolcvan lesz.

NANCYBAN

OTTÓ: Grősz tizenöt évet kapott, Regina.

REGINA: Ez azt jelenti, hogy nem lesz belőlem magyar királynő.

OTTÓ: Fájdalom, Regina. Más állás után kell nézni.

REGINA: Szólj a Trumannak.

OTTÓ: Már kértem tőle állást. Nem ad. Azt mondja, a trónon szívesen látott volna, de íróasztalt nem adhat, mert oda értelmes ember kell.

REGINA (felzokog): És én már a fejemen éreztem a magyar koronát...

OTTÓ: Itt?

REGINA (keserűen): Nem. Feljebb.

OTTÓ: Mit csináljak fiam? Hálátlanok a magyarok. Azt hallom, hogy már Caraffa-, Haynau-, Hentzi- és a Bach-korszak emlékét se tisztelik.

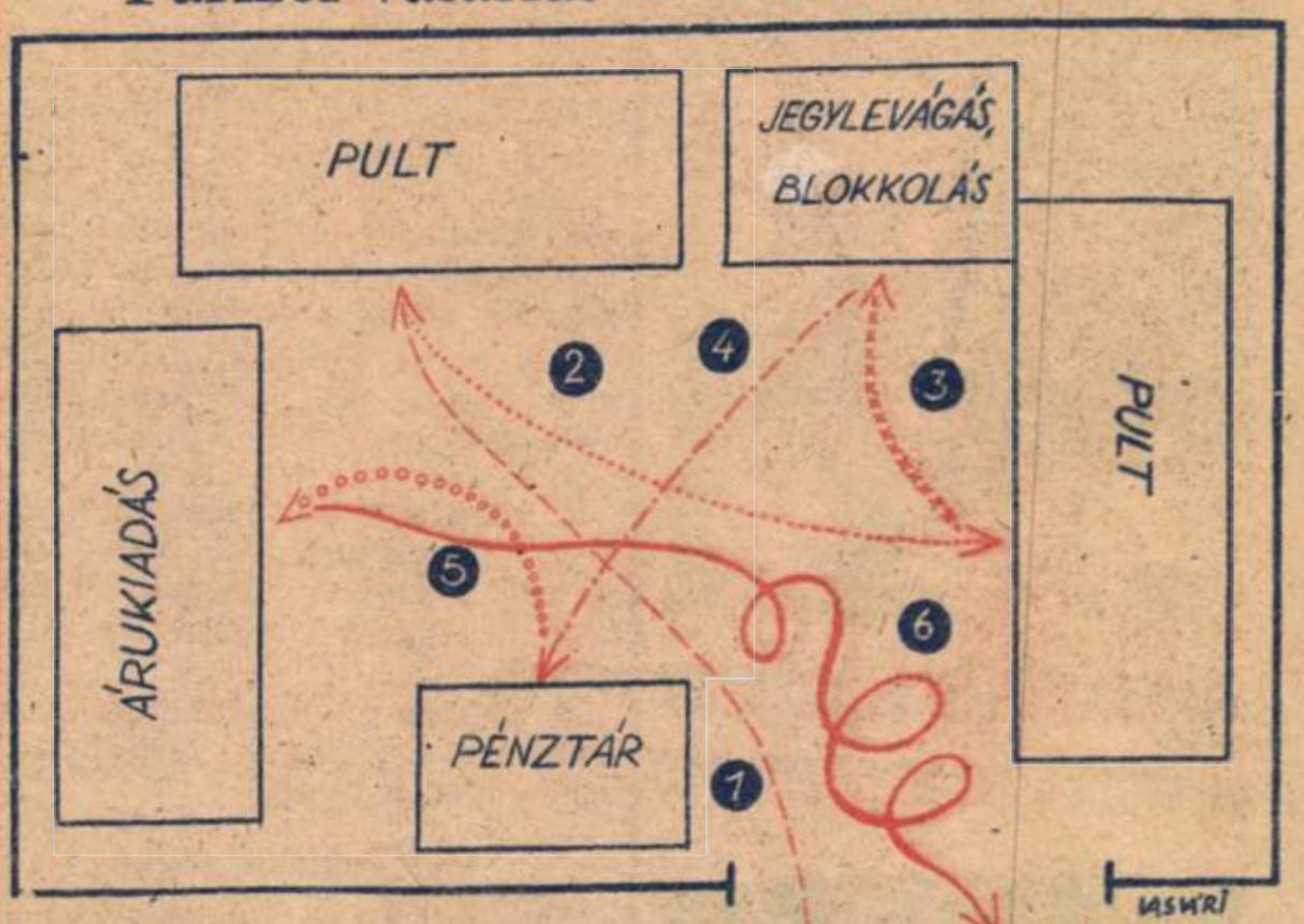
REGINA: A Grősz tisztelte.

OTTÓ: Az igen. Már ki volt adva a szereposztás. Én lettem volna a második Ottó, a Grősz a második Bach és a Friedrich a második Haynau...

REGINA: Most már hiába ábrándozol... A legszörnyűbb a dologban az, hogy én már megcsináltattam a koronázási ruhámat. Egy csomó pénzt kidobtam az ablakon...

OTTÓ: Dehogy dobtad ki, Reginám. Majd elviszlek benne a moziba...

Parízer-vásárlás a KÖZÉRT-ben

8·10 — Tessék mondani, kaphatok parizert?
— Nem kérem, azt a másik pultnál adjuk.

8·15 — Kaphatok parizert?
— Azonnal kérem, de előbb tessék levágatni a jegyeket és tessék blokkot kérni.

8·20 — Kérek két jegyre parizert.
— Levágtam a két jegyet, a blokkal tessék a kasszához menni.

8·25 — Kassza három forint!

8·30 — Tessék várni, azonnal adom!
(Kibontja a csomagokat és megnézi, melyikben van a parizer.)

8·35 — Nahát, teljesen megvagyok szédülve!

Aminek NEM szabadna lennie

— Egy kis türelem, Kovács elvtárs! Rögtön küldöm az ügyintézőt, ezt speciel Nagy kartárs intézi.

— ??????

— Egy pillanat! Nagy kartárs az üzemirányításban van. Megyek érte...

— Tyű, az angyalát!

— Egy kis türelem! Nagy kartárs értekezleten van. Mindjárt küldök valakit...

— Jöjjön már Nagy kartárs! Félórája várják a ballonügyben a telefonnál.
— Dehiszen az a maga ügye! Miért nem tárgyal a féllel?

— Halló Kovács elvtárs! Megvan az ügyintéző!... Halló!... Kovács elvtárs!!... Letette!!!... Ejnye, de türelmetlen...

Le a bürokráciával!

Kilenc kút gazdát keres!

1950. szeptember

havában a Gépállomások Beruházási Vállalat megbízta a Szombathelyi Magasépítési Vállalatot kilenc vasmegyei gépállomás kútjának megépítésével. A vállalat a megbízást elfogadta, tekintettel arra, hogy az Építésügyi Minisztérium ennek a munkának elvégzésére a vállalatot már korábban kijelölte. A munka elvégzésére vonatkozó kivitelezési szerződést a két vállalat egymással 1950. szeptember 21-én megkötötte, mely szerint a kutakat dec. 15-i határidőig kell megépíteni.

1950. szeptember 25-én

az Építésügyi Minisztérium úgy rendelkezett, hogy a Szombathelyi Magasépítési Vállalat a jövőben más jellegű munkákat fog végezni és ezért a még el nem kezdett kisebb munkálatokat a helyi Tatarozó Vállalatnak adja át.

Ezt a Magasépítési Vállalat azonnal közölte a Gépállomások Beruházási Vállalattal, kérve, hogy e rendelkezés alapján a kútépítéseket a Vasmegyei Tatarozó Vállalattal végeztesse el.

A Gépállomások Beruházási Vállalat ezt nem vette tudomásul, hanem a továbbiakban is mereven ragaszkodott ahhoz, hogy a vállalat a kötött szerződés értelmében készítse el a kutakat. Több levélváltás történt ez ügyben a két vállalat között. A levelekben a Gépállomások Beruházási Vállalat ragaszkodott a kutak megépítéséhez, a Magasépítési Vállalat pedig felettes minisztériumának rendelkezése értelmében ahhoz, hogy a kutakat nem építheti meg.

1950. decemberében

a Gépállomások Beruházási Vállalat a szerződés nem teljesítése miatt kötbérigénnyel lépett fel. December 23-án tárgyalta az ügyet az Építésügyi Minisztérium döntőbizottsága és amelyik minisztérium korábban úgy intézkedett, hogy a vállalat ne építse meg többek között a kutakat — elmarasztalta a Magasépítési Vállalatot 9.450.— Ft kötbérben és kötelezte, hogy a kutakat később megállapítandó határidőre készítse el.

Időközben megkapta a vállalat a kutak terveit. Ebből kiderült, hogy nem közönséges, hanem különleges aknás kutak építéséről van szó, mely mélyépítési felszerelést kíván. Ilyennel pedig a vállalat nem rendelkezett. A kutak megépítésére viszont döntőbizottságilag és kötbér terhével kötelezve volt. A kiútat abban látta és felettes szervei is azt tanácsolták, hogy a munkát mélyépítő vállalatnak adja alvállalatba. Hosszas tárgyalások után sikerült alvállalkozót találni: a Hídépítő Vállalatot. Ez a vállalat hajlandóságot mutatott arra, hogy a munkát alvállalkozóként elvégezze, abban az esetben, ha a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium őt erre kijelöli. A Magasépítési Vállalat tehát kérte ezt a kijelölést. A Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium

1951. február 10-én

ki is jelölte a Hídépítő Vállalatot a munka elvégzésére, de azzal a kikötéssel, hogy csak mint fővállalkozó készítheti el. Ezek után újabb hosszadalmas tárgyalásokat kellett folytatni annak érdekében, hogy

1. vagy az Építésügyi Minisztérium mentse fel a Magasépítési Vállalatot az építés kötelezettsége alól,
2. vagy a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium adja beleegyezését abba, hogy a Hídépítő Vállalat alvállalkozóként végezhesse el a munkát.

A hosszas tárgyalások után, miután az Építésügyi Minisztérium nem engedett, végül

1951. március elején

a Közlekedésügyi Minisztérium kijelentette, hogy „nem emel kifogást az ellen, hogy a Hídépítő Vállalat a vasmegyei gépállomások kútépítési munkáit alvállalkozói minőségben végezze el".

Ezek után a jámbor olvasó joggal azt hiheti, hogy a vasmegyei gépállomások kútjainak ügye a bürokrácia útvesztőjéből kiszabadult és a továbbiakat az építőmunkások fogják végezni. Nagy tévedés! Most kezdődtek csak igazán a bonyodalmak.

A Hídépítő Vállalat, mielőtt a Magasépítési Vállalattal az alvállalkozói szerződést megkötötte, felülvizsgálta a terveket és megállapította, hogy a biztosított hitelkeret a kútépítéshez nem elegendő. Ezt közölte a Magasépítési Vállalattal. A Magasépítési Vállalat pedig, miután időközben a Gépállomások Beruházási Vállalat megszűnt, ennek jogutódjával, a Mezőgazdasági Beruházási Vállalattal közölte, kérve, hogy a szükséges póthitelről gondoskodjék.

Ez történt március közepén. Két hét múlva közölte a Mezőgazlasági Beruházási Vállalat a Szombathelyi Magasépítési Vállalattal, hogy a vasmegyei gépállomások építési ügyét a Vasmegyei Beruházási Vállalatnak adta át. Erre a Szombathelyi Magasépítési Vállalat a Vasmegyei Beruházási Vállalathoz fordul. Április hónap is eltelt, mire a Vasmegyei Beruházási Vállalat az ügyre vonatkozó iratokat előhalászta és a szükséges póthitelt biztosította. Amikor a póthitel megvolt és az új szerződés megkötése lehetővé vált, a Magasépítési Vállalat tervosztálya javasolta az ügy egyszerűsítése érdekében, hogy a Vasmegyei Beruházási Vállalat közvetlenül adja a megbízást a Hídépítő Vállalatnak. A Beruházási Vállalat ezt a javaslatot örömmel fogadta, egyrészt, mert észszerűnek tartotta, másrészt, mert a 4% fővállalkozói járandóság fizetése alól mentesült volna és a kutak ennyivel olcsóbbak lettek volna.

De a két vállalat jogászai összedugták a fejüket és kisütötték, hogy ez lehetetlen, mert:

1. a Magasépítési Vállalat a munka elvégzésére döntőbizottságilag kötelezett,
2. ez esetben a Beruházási Vállalatnak meghiúsulási kötbérigényt kellene támasztani a Magasépítési Vállalat ellen.

1951. május 9-én

az Építésügyi Minisztérium döntőbizottsága újabb tárgyalást tartott ez ügyben. Itt a Hídépítő Vállalat kijelentette, hogy amint hivatalos értesítést kap arról, hogy a szükséges hitelkeret rendelkezésre áll, az alvállalkozói szerződést megköti, a munkát

1951. június 1-én

megkezdi és

1951. szeptember 15-ig

befejezi. A döntőbizottság ennek alapján kötelezte a Magasépítési Vállalatot, hogy a fővállalkozói szerződést a Beruházási Vállalattal három napon belül, az alvállalkozói szerződést pedig a Hídépítő Vállalattal az ezt követő két napon belül kösse meg, az említett határidők figyelembevételével.

1951. május 11-én

létrejött a fővállalkozói szerződés. Még aznap felhívta a Magasépítési Vállalat a Hídépítő Vállalatot az alvállalkozói szerződés megkötésére. A Hídépítő Vállalat azonban hallgatott. Többszöri sürgetés után végre

május 29-én

közölte, hogy a szerződést megkötni nem tudja, mert a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium a kútépítést tervükből törölte.

A vállalat a minisztériumhoz fordult. Ott azt a felvilágosítást kapta

június 6-án,

hogy az Országos Tervhivatal a kútépítésnek a Hídépítő Vállalat által való megkezdését egyelőre nem engedélyezi.

Az Építésügyi Minisztérium pedig elrendelte a vizsgálatot annak megállapítására, hogy a Szombathelyi Magasépítési Vállalat annakidején (1950. szeptemberében) miért vállalta el a kutak építését.

A Szombathelyi Magasépítési Vállalat most már csak annyit kér, hogy legalább egy kisebb kút megépítését tegyék számára lehetővé, ahová elsüllyeszthetők volnának az ügy kilókra szaporodott iratai és azok a bürokraták is, akik miatt a vasmegyei gépállomások traktorainak idestova egy év óta 5—10 km. távolságból kell a vizet hordaniok.

Elvtársi üdvözlettel:
Erdős László,
építészmérnök,
a Szombathelyi Magasépítési Vállalat tervosztályvezetője

Kedves Ludas Matyi!

Külterületi kézbesítő vagyok Ménteleken. 1949 augusztusában kézbesítés alatt ellopták a kerékpáromat. Egy rossz roncsot hagytak helyette. A rendőrség két hónap múlva értesített, hogy az ismeretlen tettes ellen a nyomozást beszüntette. 1950 novemberében, amikor a jó kerékpárom helyett hagyott roncson kerékpároztam, egy rendőr felírt, mert nem volt csengőm és fékem. Igazolványom se volt ehhez a géphez. Hogy az igazolványt megkaphassam, először igazolnom kellett, hogyan jutott a gép hozzám, aztán két hétre közszemlére kitették. A két hét leteltével se adták vissza még a rossz kerékpárt sem, hanem megidéztek egy tárgyalásra. A bíróság 30 forint bírságra ítélt és közölte, ha két tanút hozok, akik látták, amikor az én kerékpáromat ellopták, akkor kiadják a rossz kerékpárt. Két tanúval bementem, de ez se volt elég. Most ismét hét hónapra tették ki közszemlére. Hét hónap múlva ismét bementem. A forgalmi rendőrparancsnok végre kiadta az igazolványt, de a bűnügyi parancsnok ráírta, hogy érvénytelen. Azóta a rozsda eszi a kerékpárt a bűnjelkamrában, én tövig koptatom a lábamat a gyaloglásban és napokat vesztettem a munkám elvégzésében. Szeretném, ha a Ludas Matyi utánanézne az ügyemnek.

AGÁRDI JÁNOS,
Méntelek, pályaudvar.

Gyermekcipőkereskedelmünk még gyermekcipőben jár?

Van egy három és féléves fiam. Kellett volna neki egy cipő, körülbelül huszonhármas, vagy huszonnégyes nagyságú. A cipőboltokban mindenütt azzal utasítottak el, hogy ilyen nagyságú cipőt csak igazolványra adhatnak, de csak három éves korig. És mint mondottam, a fiam csak három és féléves, és csak ősszel lesz négy. Azt mondták vegyek huszonötös számú cipőt. Ez azonban a gyereknek nagy.

Kérdezősködésemre az üzletekben azt mondták, hogy forduljak panasszal a Belkereskedelmi Minisztériumhoz, vagy a Jegyközponthoz, vagy a Tanácshoz. Mindenütt azzal utasítottak el, hogy a rendeletet megszegni nem lehet.

Most mit csináljak?

Vegyek huszonötös cipőt és várjam meg, míg megnő a fiam lába? Vagy várjam míg megnő a lába és csak azután vegyem meg a cipőt? Vagy vegyem meg a huszonötöst és csináltassak belőle kisebbet? A cipő kell, mert a gyereknek orvosi rendeletre betétet kell hordania.

Talán ebben az ügyben is tud segíteni a Ludas Matyi?

Kelemen András
VI., Munkácsy Mihály-u. 33.
I. em. 23.

Lassúság nem boszorkányság!

Én a Budapesti Egyesült Középítésnél dolgoztam, mint segédmunkás. 1950 április 26-án súlyos balesetet szenvedtem. Agyrázkódásom, csigolyazúzódásom és lábtörésem volt. Szeptember 22-én jöttem ki a kórházból. Ez év januárjában Jászszentlászlón kértem az OTI-kezelőorvostól, hogy írjon ki gyógyfürdőre és villanykezelésre, amit ő meg is ígért. Április 27-én behívtak a kecskeméti SZTK megyei alközponthoz felülvizsgálatra. Ott azt mondták, hogy gyógyfürdőbe és villanykezelésre utalnak és ebben maradtunk, mert azóta sem kaptam meg sem a gyógyfürdőt, sem a villanykezelést. Pedig a lábam nagyon fáj és nagyon szeretnék már dolgozni is.

Ifj. Major Antal
Jászszentlászló

Kedves Ludas Matyi!

A helyzet a következő: hárman vagyunk testvérek. Apám elhalálozása során, örököltünk 1500 ft. értékű ingatlant, amelynek haszonélvezete az anyámat illeti. Az ingatlan egy egyszobás falusi lakóház fele, mely háromrészre osztandó fel. Így énrám 500 ft. értékű örökség esik. A mai napig már számtalan felhívást, végzést kaptam, de sohasem tudtam megérteni, hogy tulajdonképpen miről is van szó. A legutóbb is kaptam egy bekebelezési végzést, de, hogy mit és hogyan kell bekebelezni azt nem tudom. A bekebelezési végzés így szól:

A Tiszafüredi Járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság. T1.812/1951. szám, ismét 812/1950. A Tiszafüredi Járásbíróságnak 1950, évi december h. 11. napján Pk. 1254/1950. sz. alatt kelt jogerős hagyatékátadó végzése alapján a telekkönyvi iroda a tiszafüredi 1010. 1976, 5213. sz. telekkönyvi betétben. A. I. 4—6. A. I. I. L, 3, A, 1—1 srsz. 1506/2., 1507/2., 1508/2., 1506/2., 1506/1., 1508/1. 7700 hrsz. alatt felvett, B. 21., B. 12., B. 6. srsz. mindannyiunk javára kebelezze be.

Én nem tudom, hogy ezeket a számsorokat én minek kebelezzem be, és ha már be kell kebelezni, akkor az a nagy kérdés, hogyan?

BERECZKI SÁNDOR
Debrecen, Blaháné-út 8 szám.

Több is veszett Mohácson!

A Debreceni Villamosvasút igazgatóságához 1951. júniusában a következő levél érkezett. A levéllel kapcsolatban különösebb kommentárt fűzni nem kell, az maga helyett mindent megmond:

„Mint részvénytulajdonos, tisztelettel aziránt érdeklődöm, hogy Debreceni Villamosvasút-részvényeim után 1950. évre osztalék jár-e? Igenlő esetben a szelvényeket beküldeném. Szíves válaszuk elvártában vagyok kiváló tisztelettel: dr. Schmidt Miklós ügyvéd, Mohács."

Hol él ez az ember?

Az érdekeltek hozzászólnak

Mi van a dugóval?

Június 21-i számunkban „Dugó kerestetik" címen cikk jelent meg arról, hogy a ceglédi ÁFORT-kirendeltség milyen levelezést bonyolított le egy benzines edényből hiányzó parafadugó körül.

Az ÁFORT ezzel kapcsolatban a következőket írja: „Az ügyet haladéktalanul kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy az minden tekintetben pontosan megfelel a valóságnak. Hogy a jövőben hasonló panaszok ne fordulhassanak elő, ceglédi kirendeltségünk vezetőit a követendő eljárásról felvilágosítottuk és rámutattunk arra, hogy a szocialista nagykereskedelemnek fokozott kötelessége vevőit gyorsan, pontosan és bürokráciamentesen kiszolgálni. A Ludas Matyiban megjelent cikket — megfelelő felhívással — kitettük a faliújságra, hogy dolgozóink is lássák, hogyan nem szabad dolgozni."

Zene, zenedíj és pikkoló

A belkereskedelmi minisztérium titkárságának sajtócsoportja válaszolt június 7-i cikkünkre. A cikk azt helytelenítette, hogy a Budapesti Nagyáruház éttermében akkor is kell zenedíjat fizetni, amikor a zene nem szól és hogy nem adnak pikkolósört.

A válasz közli, hogy a hivatásos zenészek kollektív szerződése szerint járó és a számlához számított 5 százalékos zenedíjat már zenekezdés előtt egy félórával (vasár- és ünnepnap egy órával) blokkolják. A pikkolósör kiszolgálásával kapcsolatban az étterem dolgozói önkritikát gyakoroltak, és a cikk kritikájának eredményeként zeneidő alatt pikkoló sört is felszolgálnak a Budapesti Nagyáruház éttermében.

Új Üzemi Bizottság

Kezdetben volt a Szakszervezet, később lett a szakszervezeti tagság. A tagság megválasztotta a jelölőbizottságot, a bizottság jelölt, a tagság szavazott és olyan üzemi bizottságot választottunk, hogy csuda.

Minden reményünk meg volt arra, hogy ezentúl nem úgy lesz mint eddig, mert az új üb. jól dolgozik és ihaj-csuhaj kezdődik a gyöngyélet.

Persze gyakorlatban ez eleinte nem ment ilyen simán. Azért csak eleinte, mert később sehogyse ment s két hét múlva az új üb. úgy elévült, hogy már szidni sem volt érdemes, különben sem szidhattuk, mert azt sem tudtuk, hol van. Tavasszal üdülni akartam menni, keresem Videket, a szoc. polost, de nem találtam, míg végül megkértek, hogy várjak két hetet még, mert Videknek el kellett menni halaszthatatlan ügyben Görömbölytapolcára — üdülni. Kultúrelőadást rendeztünk, s a kultúrfelelős megkért, ne haragudjak, de az előadásra nem tud eljönni, mert színházjegye van a Nemzetibe és utána aktívaértekezlete Sárival, aki nála a menyasszonyi reszortot tölti be. Az M. H. K. edzéseket azért nem kezdtük el, mert Kelemennek, a sportfelelősnek kedden és pénteken tekeedzése van egy óbudai tekézdében és a pálya csak kedden és pénteken szabad, viszont első a teke, mert utána sörözés van. Az üb. titkár folyton titkári értekezleten volt, s az üb. szoba úgy kongott, mintha üres lenne, pedig Ilonka, a gépírónő folyton bennült és a körmét piszkálta, mert szerette a higiéniát. És kellemdús mosollyal az ajkán közölte, hogy Liptai, az üb. titkár ilyen, vagy olyan értekezleten van és jöjjek délután kettő és félhárom között. Azt nem mondta, hogy addig viszszajön, de én is, ő is tudtuk, hogy nem jön vissza, mert este hatig tart az értekezlet mindennap és örül, hogy annyi ideje marad, hogy utána hazamegy egy kicsit aludni másnap reggelig.

Így ment ez egy évig és ekkor valakinek az az ötlete támadt, hogy váltsuk le az übét. Ellenvélemény nem volt, úgy hogy kezdődött minden elölről, a tagság megválasztotta a jelölőbizottságot, a bizottság jelölt, a tagság szavazott és hip-hop megszületett az új üb. Mindenki fellélekzett és szebb jövőnk reményében kezdtünk el másnap dolgozni, mert az új üb. mindent megígért, hogy figyeljük csak meg, milyen szépen fognak ők dolgozni.

Ennek négy hete, de sajnos még azóta nem találkoztam velük, mert én a délelőtti műszakban dolgozom, az üb. tagok viszont éjjel és ha váltás van, fordítva. Viszont nagyon szeretnék tenniszezni és szeretném elsején beutaltatni magam valahová szakszervezeti üdülésre, de nem tudok velük találkozni.

Minden reményem abban volt, hogy eljönnek a vasárnapi kollektív hajókirándulásra és ott beszélhetek velük.

Rettenetes volt a csalódás. Sajnos nem tudtak eljönni, mert — *üzembizottsági ülés* volt.

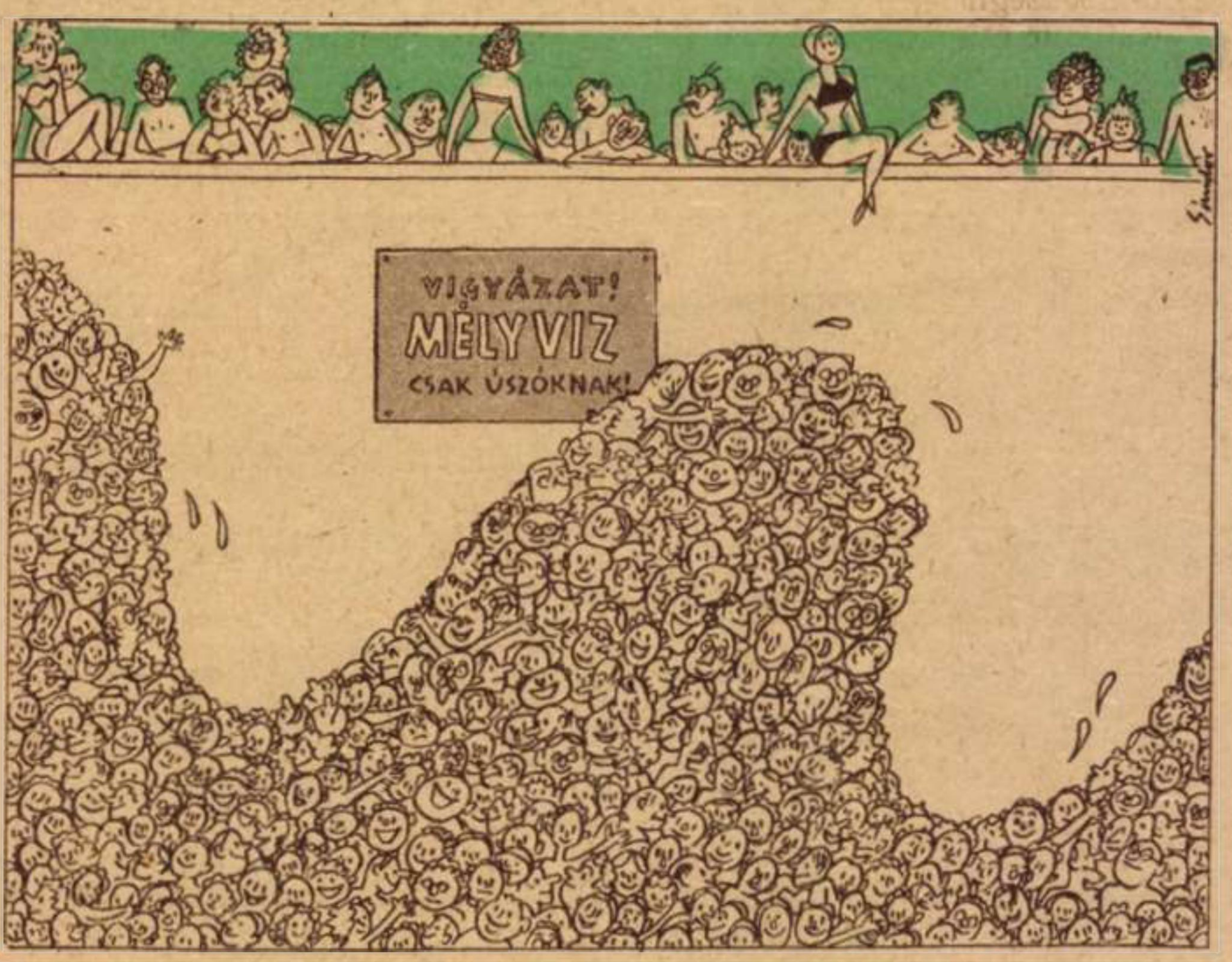
Miklósi Ottó

Válogatós gyerek

— Néni kérem, a tejjegyemet szeretném becserélni!
— Akarsz helyette cukrot?
— Nem.
— Hát sajtot?
— Azt sem.
— Hát mit akarsz helyette, kisfiam?
— Egy rollert.

ITT A HULLÁM!

Rajzolónk kánikulai skicce a hullámfürdőből.

Nagy felhozatal!

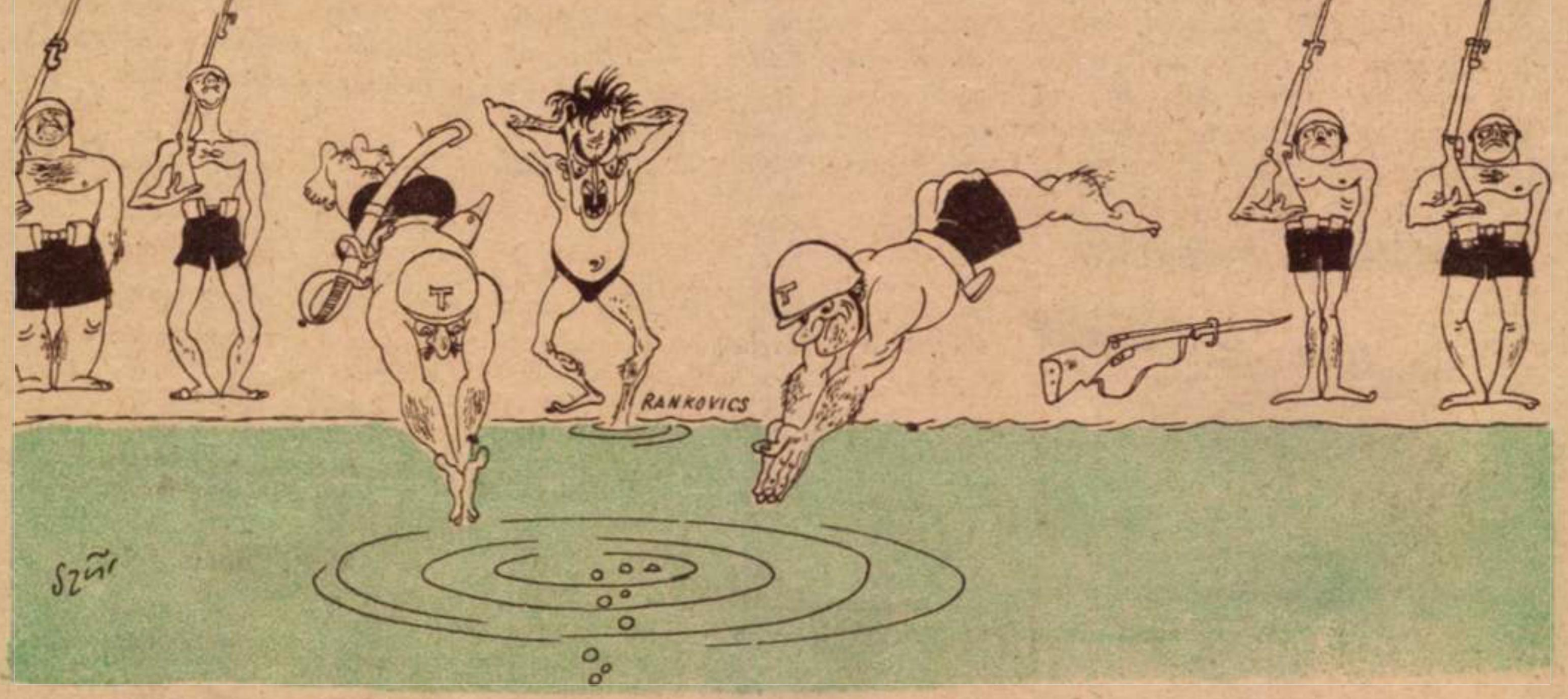
I. KALARÁBÉ: Itt vagyunk a főváros szívében!
II. KALARÁBÉ: Az semmi! Nemsokára ott leszünk a főváros gyomrában vagy a főváros szeméttelepein...

Megviselték az ESEMÉNYEK

Tito: Vigye azt a reggelit! Egy vödör jeges vizet hozzon, s azt is a nyakamba...

AZ AZ ÁTKOZOTT HIÚSÁG...

Rankovics: Pedig mondtam annak a szamár Titónak, hogy a fürdőruhájára ne akassza fel a kitüntetéseit!

Népszórakoztam

A naptár június huszonnegyedikét és vasárnapot, a hőmérő harminc és fél fok meleget, az óra húsz óra és harminc percet mutatott. Én pedig — a történeti hűség kedvéért bevallom — a jelzett időpontban két korsó sörnyi hajlandóságot mutattam. Feleségem, aki egyébként sok mindent nem vesz észre, ezt rögtön észrevette tikkadt ábrázatomon. És mielőtt még egyéni akcióba kezdhettem volna, a két korsó sörnyi hajlandóságommal együtt rövid konferenciára hívott egybe. A konferencia tényleg rövid volt és percek alatt határozott: az önzően magamnak kívánt két korsó sört az egyenlőség elvének figyelembevételével kétszer kettő, azaz négy pohárra decentralizálta, olyképpen, hogy a beindítása zenés helyen történjék.

Zenés helynek nejem a Zuglói Népkertet jelölte meg, s én a jelölést egyhangúlag elfogadtam. Ez a Népkert a még mindig ERZSÉBET KIRÁLYNÉ nevét viselő útnak a végén teljesíti hivatását. És nemcsak enni, inni és zenét hallgatni lehet benne, hanem még táncolni is.

Szóval táncolni is lehet. De mit? Amit a zenekar játszik. És mit játszik a zenekar? A kerítésre kifüggesztett tábla szerint „a legjobb szovjet és magyar szerzők műveiből adnak elő". De mikor?

Erre maga a zenekar adta meg a hangulatos választ különböző foxok, trottok, jambák, sambák és egyéb jampiláb alá való finomságok előadásával. Közel két óra hosszat terpesztettem füleimet a zenei centrum felé egy Népkerthez méltó táncdarab megtörténése érdekében, ám hiába.

De hopp! Nem akarok a lovacska másik oldalára esni, mégis történt valami „népies". Egy keringő véletlenül belecsúszhatott a műsorba, s ezt a keringőt jómagam is eljejtettem. Már-már kezdtem magam majdnem jól érezni, amikor a hawai gitár kandurmacskát utánzó fájdalmas hangjától kísérve a zenekar énekese égremeredő szemekkel és szívemésztő ábrázattal elénekelt egy tangót. A meghatottságtól a közönség egyik része majdnem tapsolt, a másik része majdnem csodálkozott. Én egyiket se csináltam, ellenben fizettem és bosszankodtam. Fizettem azért, mert fogyasztottam, bosszankodtam azért, mert a söntésben egyhuszért megihattam volna azt a pohár sört, amit a kerthelyiségben egynyolcvanért zenéltek, táncoltak és daloltak belém.

De időközben úgylátszik a természet is megsokallta a természetellenes ugrándozást és sipákolást és mintegy döntőbíróként zuhogó esővel mosta le a betonról a jampitáncot.

Csak az a baj, hogy holnap újra kezdik és sajnos nem valószínű, hogy az időjárás megint ilyen kedvező lesz.

BERNÁTH EDE.

Költemény Koppka kartárs kemény kritikájáról

Műsoros est volt ma minálunk,
S mi a koronát rája tette,
Az volt, hogy a lezajlott műsort
Vita és kritika követte.
Koppka kartárs kiállt keményen,
Szép nagyot köszörült a torkán,
Amelyből nyomban rá süvöltve
Kritika jött ki, mint az orkán.

„A humorista volt az első,
Kit megdöbbenve értem tetten,
Mert a csasztuskák csattanóját
Én abszolute nem értettem,
Ilyen humor a közönségnek
Ki kell mondani nyiltan, nem kell!
Köpök az olyan műsorszámra,
Mit még csak meg se ért az ember!

Továbbmenőleg búsan közlöm,
Mint a kutya, mely hetet ellett,
A baritonistánkban nékem
Örömöm bizony csöpp se tellett,
Hangjában nem éreztem érzést,
Torkon nem ragadott a hangja,
Mondjuk ki: ilyen énekesnek
A béka alatt van a rangja.

De a türelmem igazából
A színdarabnál ért csak véget,
Mert kutyafülét leltem benne,
De nem drámai feszültséget,
Érdeklődésem ez a fércmű
Nem ébren tartotta, de alva,
Míg dumáltak, az unalomtól
Félig-meddig meg voltam halva."

Koppka kartársunk ekként szóla,
Azután leült a helyére,
És a szigorú kritikusok
Glóriája szállt a fejére,
A kartársak buzgón csodálták:
„Koppka nem hitvány, gyenge bábú,
Nem befolyásolhatta semmi,
Hisz olyan süket, mint egy ágyú..."

Gergely Miklós

Ludas Matyi a HORTOBÁGYON

A felszabadulás óta megváltozott a világ a Hortobágyon! Azelőtt a külföldi vendégeket gatyás parasztok kisérték be a híres hortobágyi csárdába. Ott mérték a finom Bordeauxból importált bort és a Champagni pezsgőt, amit Debrecenben vizezett homoki lőréből bizonyos Kálnai Ferdinánd bécsi kereskedő. Ha azután az idegen kellőképpen kimulatta magát száz szál gyertya és a gömbölyded korcsmárosné-aranyvirág mellett, ehetett eredeti hortobágyi gulascht, megcsodálhatta az ablak alatt ostorát pattogó tschikoscht és, ha nagy szerencséje volt, gyönyörködhetett a mindent visszájáról bemutató délibábban. Amikor aztán eltávozni volt magas kedve, vásárolt kedves magyar babákat, árvalányhajas kalpagot, levelezőlapokat, melyek mind azt bizonyították, hogy az idegen járt a Hortobágyon és, ha vadászzsákmányul medvetalpat nem is vihetett haza, lelke bővelkedett az élményekben, s meg lehetett a véleménye a vad, műveletlen, barbár, de izgatóan egzotikus magyar népről, mely a húst még a huszadik században is nyereg alatt puhítja.

Megváltozott a világ azóta! Ma a Hortobágyi Állami Gazdaság központja és a Népbolt költözött a hortobágyi csárdába. A jelmezkölcsönzőnek visszaadták az álparasztok álnépies álruháját és az irodákban száz szál gyertya helyett villanyvilágítás mellett dolgoznak. A csikósnak egyéb dolga is akad, mint az ostorát egész nap idegeneknek pattogtatni, hiszen a gazdaság állattenyészetében 1000 ló, 2500 szarvasmarha, 3000 sertés, 25.000 juh, 120.000 baromfi elég munkát ad a gondozóknak. Az 50.000 katasztrális hold kiterjedésű Hortobágy ma már nem kietlen, szikes sivatag. 5600 holdon kitűnő öntözőberendezéssel virágzó termőföldet létesítettek. 600 holdon rizst termesztenek. A gazdaság gépesítése folyamatban van. Azelőtt senki se törődött azzal a hatalmas pénzösszeggel, ami kárbavész, ha ezen az óriási területen lábon hagyják elszáradni a füvet. Elenyésző kis területen a tűző napsütésben görnyedő zsellérasszonyok ugyan sarlóval lekaszálták, de mi volt az ahhoz képest, amennyit ma levágnak és begyűjtenek a modern, korszerű fűkaszálógépek segítségével! Újszász, Árkus, Máta, Elep, Borzas... és a többi üzemegységek dolgozói mind azért végzik megfeszített erővel munkájukat, hogy megváltoztassák a régi Hortobágy képét és egy új, egészséges, nem hazug illúziókra felépített, valóban termelékeny gazdaságot létesítsenek.

O. Gy.

Szabó Ferenc traktorvezető élmunkás.

Kovács Sándor sertésgondozó élmunkás.

A hortobágyi csárda mellett

sztálinyecek, kombájnok, traktorok, cséplőgépek állnak aratásra készen. Várják már őket nagyon Elepen, Mátán, Borzason, az egész nagy Hortobágyon. Értük jönnek majd a traktorosok, kombájnosok, felpattannak a nyeregbe, igazi csikós módra, ostorcsördítés helyett dudálnak egyet és aztán hajrá neki a Hortobágynak. A hortobágyi csárda mellett, a Hortobágyi Állami Gazdaságok központjában van ez a gépműhely. Itt kúrálják ki a rakoncátlankodó gépeket. A lakatos és szerelőcsoport az aratás alatt mindvégig a gépek mellett marad, hogy valami hiba ne legyen és megakadjon a munka. Ha valamelyik motor mégis köhögni kezd, a szerelő doktorbácsi mindjárt a helyszínen megjavítja őket. Versenyben állnak egymással az üzemegységek, versenyben áll az egész Hortobágy — kivéve az Állami Gazdaságok Központját. Itt nincs munkaverseny. Komódi elvtárs, a gépműhely vezetője azt mondja azért nincs, mert... mert... mert nincsenek teljesítménybérben, így nehezen lehet lemérni az elvégzett munkamennyiséget, még a május elsejei versenyt sem értékelték ki satöbbi, satöbbi. Emögött a satöbbi mögött van a lényeg, ezt a satöbbit kell megváltoztatni és akkor lesz munkaverseny. és lesznek felajánlások augusztus húszra.

Csipkerózsikák a DISZ-ben

A DISZ-ben van egy csokorra való lány. Egyik szebb, mint a másik. A másik szebb, mint a harmadik, de egyik sem végez semmiféle társadalmi munkát, mind alszik, mint az a mesebéli leányzó. Pakula Béla DISZ-titkár kérdezősködésünkre tanácstalanul széttárja a karját. Az az érzésünk, hogy nemcsak Csipkerózsikák vannak a DISZ-ben, hanem szépszámmal akadnak Csipkerezsők is.

Komámasszony, hol a kultúrmunka?

Erre sem a komámasszony, sem a kultúrfelelős nem tudott válaszolni. Kultúrmunka nincs, nem is volt, de nagyon igérgették, hogy lesz. Már régen készülnek egy zenekart szervezni. Most már csak a szervező és a zenekar hiányzik. Ugylátszik a hortobágyi ifik nem szeretnek szórakozni, nem szeretnek tanulni. Ezt nem a kultúrfelelős mondta, hanem a komámasszony.

Hortobágyi kislexikon

Utazás: A Hortobágytól olyan messze van Debrecen és viszont, mint Makótól Jeruzsálem. Pestről Debrecenig vasúton négy óra hosszat tart az utazás, pedig az több. mint kétszáz kilométer Debrecentől a Hortobágyra egy kisvasút visz. A távolság körülbelül negyven kilométer. Ha a kisvasút jóformában van, akkor három óra alatt megteszi az utat ki a Hortobágyra.

Délibáb: Természeti tünemény. Keletkezésének okait megtudhatjuk bármelyik lexikon D-betűs kötetéből. Nem tudjuk leírni, hogy milyen, mert amikor mi kinn voltunk, valószínűleg technikai akadályok miatt elmaradt. Állítólag csuda dolog, mert fejükön járnak az emberek és tótágast állnak a házak. Aki meg akarja tudni, hogy milyen a délibáb az álljon a feje tetejére a Körúton délelőtt tizenegy órakor.

Diákok: A diákok úgy kerültek be a hortobágyi kislexikonba, hogy többszáz diák dolgozik nyáron a hortobágyi állami gazdaságokban. Itt puskázhatnak. Vadkacsára.

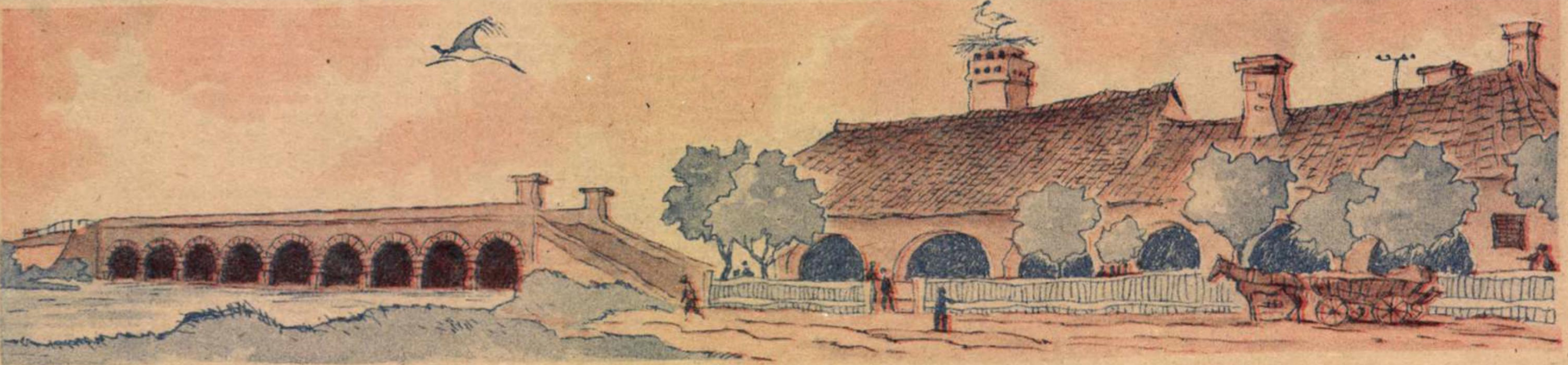
Hortobágy: Puszta és folyó. A folyó még megvan, de a Hortobágyot ma már csak puszta megszokásból nevezzük pusztának. Rizsföldek, búzaföldek, kaszálók és legelők váltogatják egymást.

Hídi vásár: A híres kilenclukú híd mellett tartották régen a vásárokat. Amolyan kulák-találkozó volt az egész. Ott csapták be egymást, ahol érték. Az eladó örült, hogy sikerült táltosként eladnia göthös lovát, túljárván a vevő eszén. A vevő meg annak örült, hogy sikerült újra elsütnie egy hamis bankót. Ezekután elmentek áldomást inni a csárdába. A hídi vásár helyén ma gépműhely van. Legközelebb akkor lesz újra hídi vásár, amikor Budán kutyavásár.

Gulyás: Híres a hortobágyi gulyás, de nem lehet kapni. A Hortobágyon kizárólag szegedi gulyást főznek. Szegeden viszont kapható az eredeti hortobágyi recept szerint elkészített hortobágyi gulyás.

Kilenclukú híd: A hortobágyi csárda mellett van a kilenclukú híd. Eggyel sem több a luka, eggyel sem kevesebb. Pont kilenc. Állítólag tízlukúnak kellett volna lennie, de a tizediket annakidején elpanamázták. Alatta folyik el a Hortobágy folyó. Szárazság esetén csak egy lukon.

Rizs: A Hortobágy folyó rizstermő vidéke lassan olyan híres lesz, mint a Jang-ce-kiang partja. A helybeli juhászok szerint jó dolog a rizs, de azért ők csak megmaradnak a kondérban főtt, paprikás birkagulyás mellett.

Jövő héten: a FILMGYÁRBAN